

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/3362 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 23 april 2007 in het
geding tussen:

appellante

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 19 december 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 23 april 2007, verzonden op 7 mei 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 4 juni 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 21 juni 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een nader stuk ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-bèroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. A.W.M. Bijloos, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. M.J.C. Beerse, ambtenaar van Staat.

w.g. Bijloos
Lid van de enkelvoudige kamer

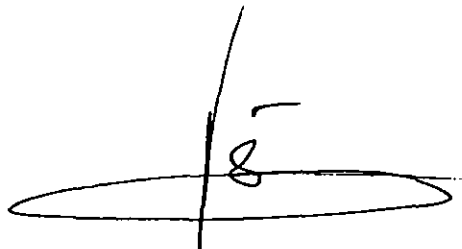
w.g. Beerse
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 13 augustus 2007

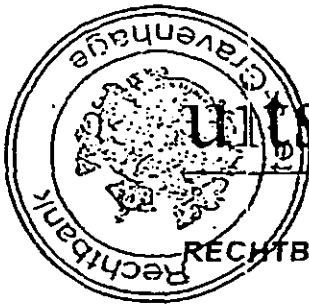
382-532.

Verzonden: 13 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak



uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Groningen, vreemdelingenkamer

Zaaknummer: Awb 06/3362

Uitspraak in het geschil tussen:

geboren op
van Chinese nationaliteit,
IND-dossiernummer: 0110.30.8132,
V-nummer:
eiseres,
gemachtigde: mr. S.S. Ilahi, advocaat te Groningen,

en

DE STAATSECRETARIS VAN JUSTITIE,
voorheen de Minister van Justitie, voorheen de Minister van Vreemdelingenzaken en
integratie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
vertegenwoordigd door mr. C. Gullen, ambtenaar ten departement.

1. Ontstaan en loop van het geding

1.1. Op 2 november 2001 heeft eiseres een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Verweerder heeft bij beschikking van 19 december 2005 afwijzend op de aanvraag beslist.

1.2. Bij beroepschrift van 17 januari 2006 heeft eiseres tegen de hiervoor genoemde beschikking beroep ingesteld. De gronden van het beroep zijn bij schrijven van 15 maart 2006 ingediend.

1.3. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank toegezonden. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiseres toegezonden en haar in de gelegenheid gesteld om nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft op 27 februari 2007 een verweerschrift ingediend. Bij schrijven van 2 maart 2007 heeft eiseres nadere stukken ingediend.

1.4. Het beroep is behandeld ter openbare zitting van de rechtbank van 15 maart 2007. Eiseres is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Rechtsoverwegingen

Feiten en standpunten van partijen

2.1 Eiseres heeft aan haar aanvraag het volgende ten grondslag gelegd. Eiseres is afkomstig uit de stad . In 1997 is zij via een collega in contact gekomen met Falun Gong en is zij de oefeningen gaan doen. In november 1997 is eiseres lid geworden van Falun Gong. Eiseres heeft na enige tijd vrienden en kennissen, ongeveer 200 mensen, georganiseerd die allemaal aan Falun Gong zijn gaan doen. In 1999 werd Falun Gong verboden in China maar eiseres bleef de oefeningen doen. Ook werd zij groepshoofd. Dit hield in dat zij de mensen vertelde waar zij de oefeningen moesten doen en dat zij boeken en cd's over Falun Gong verkocht. Op 15 mei 2000 werd eiseres ontslagen wegens haar deelname aan Falun Gong. Op 2 juni 2000 kreeg eiseres te horen dat zij op het politiebureau langs moest komen. Daar werd zij vervolgens gearresteerd, ondervraagd en naar het Huis van Bewaring overgebracht. Na een paar dagen werd zij daar ook ondervraagd. Toen zij bleef ontkennen dat zij bij Falun Gong betrokken was, werd zij mishandeld. Zij werd geslagen op haar hoofd en op haar enkel. Nadien bleven vooral de verwondingen aan haar enkel eiseres parten spelen. Wegens haar verwondingen werd eiseres op 15 oktober 2000 op borgtocht, betaald door haar moeder, vrijgelaten. Vervolgens kreeg zij een meldplicht opgelegd die inhield dat zij elke maandag en vrijdag op het politiebureau moest verschijnen. In december 2000 is eiseres gescheiden van haar echtgenoot omdat hij, als ambtenaar, in de problemen vreesde te komen als gevolg van het Falun Gong-lidmaatschap van zijn vrouw. Tot in januari 2001 heeft eiseres zich aan de meldplicht gehouden. Omdat zij vreesde weer te worden opgepakt zodra haar verwondingen genezen zouden zijn, is eiseres toen vertrokken naar een vriendin die woonde in in de provincie . Eiseres kon daar echter geen werk vinden. In augustus 2001 besloot eiseres China te verlaten nadat haar vriendin haar ervan had overtuigd dat zij misschien opgepakt zou kunnen worden wegens het Falun Gong-lidmaatschap. Op 15 oktober 2001 is eiseres naar Hongkong vertrokken. Zij heeft daar een week verbleven in een huis van haar reisagent. Hij heeft haar daar één keer seksueel misbruikt. Op 22 oktober 2001 heeft eiseres Hongkong verlaten en na een reis per vliegtuig en trein is zij op 23 oktober 2001 in Nederland aangekomen.

Eiseres stelt tijdens de reis de bagage met haar identiteitskaart en Falun Gong-lidmaatschapskaart te hebben verloren. Wel heeft zij bij haar aanvraag een kopie van een document overgelegd met daarop een bekendmaking van het Bureau van openbare veiligheid van de stad en een kopie van haar identiteitskaart. Op 8 november 2001 is bovendien per fax een verklaring van Falun Gong aan eiseres toegezonden welke zij ook heeft overgelegd.

2.2 Verweerder heeft de aanvraag tot verblijf in verband met vluchtelingenstatus afgewezen omdat niet aannemelijk is gemaakt dat deze is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Daartoe heeft verweerder, onder verwijzing naar artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000, overwogen dat eiseres toerekenbaar heeft nagelaten documenten over te leggen betrekking hebbend op haar nationaliteit, identiteit en de gevolgde reisroute. De reden voor het feit dat eiseres geen enkel document heeft overgelegd, te weten dat zij nimmer in het bezit is geweest van een paspoort en dat zij voorts vanwege de reisagent niet (meer) over documenten beschikte, wordt door verweerder als volstrekt onvoldoende van de hand gewezen. Daarbij heeft verweerder in aanmerking genomen dat uit de processen verbaal van de Regio politie Groningen van 12 en 13 maart 2005 blijkt dat eiseres heeft verklaard dat zij

met het bij haar aangetroffen paspoort vanuit Hong-Kong naar Nederland is gereisd. Bovendien blijkt uit voornoemde processen verbaal tevens dat eiseres heeft verklaard dat de personalia welke in het paspoort staan vermeld, op haar persoon betrekking hebben. De uitleg die eiseres thans geeft voor het hebben afgelegd van vorenstaande verklaring, onder druk van de omstandigheden bij de politie en omdat zij geestelijk rust wilde, is voor verweerder ontoereikend om tot een ander oordeel te kunnen komen. Het aan eiseres toe te rekenen gebrek aan documenten ter staving van de door haar gestelde identiteit, nationaliteit en reisroute, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Om het relaas bij het ontbreken van documenten geloofwaardig te kunnen achten mogen er geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan. Verweerder heeft overwogen dat de twijfel aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas verder is versterkt doordat eiseres geen details over de achtergronden en de oefeningen van Falun Gong weet te vertellen. Verweerder heeft daarom niet geloofwaardig geacht dat eiseres lid is geweest van Falun Gong. Evenmin heeft verweerder geloof gehecht aan de verklaringen van eiseres dat zij wegens dat lidmaatschap van 2 juni 2000 tot 15 oktober 2000 gedetineerd is geweest en nadien een meldplicht opgelegd heeft gekregen. Het heeft verweerder bevreemd dat eiseres geen afdoende verklaring heeft kunnen geven omtrent de herkomst van de overgelegde kopie van de aankondiging inzake haar aanhouding van 23 maart 2001 en dat de handgeschreven tekst op de aankondiging een dag eerder is gedateerd dan de officiële datum op de aankondiging.

Verweerder heeft naar aanleiding van de uitspraak van de rechtbank, nevenzittingsplaats Groningen van 23 mei 2002, op het eerste beroep van eiseres tegen de afwijzing van haar aanvraag, nader onderzoek gedaan naar de verklaringen van eiseres. Met name de authenticiteit van het door eiseres overgelegde arrestatiebevel en de verklaring van de Falun Gong zijn nader onderzocht. De resultaten van dit onderzoek zijn opgenomen in het individueel ambtsbericht van 8 mei 2003, kenmerk DPV/AM-U030123.0073. Uit voornoemd individueel ambtsbericht -een deskundigenbericht- blijkt dat de door eiseres verstrekte gegevens op een aantal punten aantoonbaar onjuist zijn. Uit onderzoek naar echtheidskenmerken is gebleken dat de kopie van de verklaring, die zou zijn afgegeven door het Guiyang Municipal Public Security Bureau van 21-28 maart 2001, is vervalst omdat het niet is opgesteld op de wijze die in China bij dergelijke documenten gangbaar is. In de overgelegde verklaring van de Falun Gong is de naam van eiseres op een andere wijze geschreven dan zij zelf heeft opgegeven, nader onderzoek kon niet worden uitgevoerd vanwege risicoaspecten voor de onderzoeker en de geraadpleegde bron. Verweerder acht hierbij van belang dat uit meergenoemde processen verbaal is gebleken dat eiseres heeft verklaard dat haar naam ... is, de naam die tevens in het (t.b.v. de reguliere aanvraag "verblijf bij partner") door eiseres overgelegde paspoort staat genoteerd en derhalve afwijkt van de door eiseres in de asielprocedure gevoerde naam. Eiseres heeft overigens verifieerbaar onjuiste verklaringen afgelegd ten aanzien van het adres van haar vader en diens leeftijd. Eiseres heeft een onjuist adres opgegeven van de sigarettfabriek waar zij zou hebben gewerkt. Verweerder heeft gewicht toegekend aan deze onjuistheden omreden dat mede hierdoor verder afbreuk is gedaan aan de geloofwaardigheid van het totale asielrelaas. Verweerder heeft overwogen dat hetgeen eiseres hier tegenin heeft gebracht geen ander licht werpt op de beoordeling van haar verklaringen. Verweerder stelt zich op het standpunt dat het asielrelaas ongeloofwaardig moet worden geacht.

2.3 Eiseres stelt zich op het standpunt dat haar niet is toe te rekenen dat zij geen bescheiden terzake van haar reis heeft overgelegd en ook overigens geen identiteits- of nationaliteitsdocumenten heeft kunnen overleggen. Eiseres was afhankelijk van de reisagent en tijdens haar reis naar Nederland was zij ziek waardoor zij ook niet in staat was zelfstandig te reizen. Eiseres heeft omtrent haar reis en terzake van haar asielmotieven gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen afgelegd. De verklaringen die eiseres heeft afgelegd over de Falun Gong zijn niet te bestempelen als vaag en summier. Verweerder heeft een onjuiste uitleg gegeven aan de term "groepshoofd" die term zou volgens verweerder impliceren dat eiseres meer kennis kan worden toegedicht omtrent de Falun Gong. Eiseres was echter geen groepshoofd in de zin van leidinggevende. De Falun Gong is verboden in China om reden dat informatie daarover niet via openbare bronnen beschikbaar is. Eiseres stelt voorts dat zij voldoende heeft aangevoerd om te twijfelen aan de juistheid van het ambtsbericht. Uit de overgelegde bladzijden uit het Chinese woordenboek mag blijken, gelet op de verschillende karakters, dat het door eiseres overgelegde document geen "Wanted Order" is waardoor verweerder onderzoek heeft gedaan naar een ander soort document dan die door eiseres is overgelegd, te weten een "bekendmaking". De door eiseres overgelegde kopie van 21-28 maart 2001, afgegeven van de door het Guiyang Municipal Public Security Bureau is niet vervalst. Eiseres erkent dat de spelling van haar voornaam in de verklaring van de Falun Gong niet overeenkomt met de spelling op haar identiteitskaart. De verklaring hiervoor is dat niet elke computer beschikt over een uitgebreid programma waarmee het mogelijk is alle Chinese karakters weer te geven. Het karakter in de naam is niet altijd opgenomen, zo ook niet in elk Chinees woordenboek. Eiseres heeft aangevoerd dat de verklaringen die zij op 12 en 13 maart 2005 heeft afgelegd moeten worden gezien als een ondoordachte wanhoopsdaad. Verweerder heeft geen uitvoering gegeven aan de rechterlijke uitspraak van 23 mei 2002 dat binnen zes weken diende te worden beslist op haar asielaanvraag. Voor eiseres was de lange duur van haar asielprocedure nauwelijks nog te dragen en zij wilde desnoods met een andere identiteit door het leven. De verklaringen die zij bij de politie heeft afgelegd zijn niet juist geweest en moeten worden gezien in het licht van het vorenstaande. Eiseres heeft het paspoort gekocht toen zij al in Nederland was omdat zij in Nederland in ondertrouw wilde, het paspoort is echter niet van haar. De foto's van eiseres gemaakt in 2001 en die in het paspoort vertonen dan ook geen enkele gelijkenis. Eiseres ontkent dat zij met dit paspoort Nederland is ingereisd. Onder druk van de omstandigheden heeft eiseres bij de politie de gevraagde verklaring afgelegd. Verweerder is hieraan voorbij gegaan. Eiseres meent dat zij in haar belangen is geschaad doordat verweerder zo laat kenbaar heeft gemaakt dat er een individueel ambtsbericht was opgesteld. Eiseres stelt zich op het standpunt dat verweerder ten onrechte gewicht toekent aan de onjuiste verklaringen betreffende het adres en de leeftijd van haar vader, zo ook met betrekking tot het precieze adres van de sigarettenfabriek. Eiseres heeft op het moment van het gehoor verklaard naar wat zij zich kon herinneren en dit leek haar te triviaal om van belang te kunnen zijn. Eiseres ziet ook niet in hoe deze onjuiste verklaringen haar in een betere positie zouden hebben kunnen brengen voor het verkrijgen van een verblijfsstatus. In elk geval is van moedwillig bedrog geen sprake.

Beoordeling van het beroep

2.4 Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c, Vw 2000, kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden verleend aan de vreemdeling

a. die verdragsvluchteling is;

b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen; of

c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst.

2.5 Op grond van artikel 1 (A) van het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (het Vluchtelingenverdrag) worden vreemdelingen die afkomstig zijn uit een land waarin zij gegronde redenen hebben te vrezen voor vervolging wegens hun godsdienstige of politieke overtuiging of hun nationaliteit dan wel wegens het behoren tot een bepaald ras of een bepaalde sociale groep, als vluchteling beschouwd.

2.6 Niet is gebleken dat de politieke en mensenrechtensituatie in China zodanig is dat uitsluitend in verband daarmee aan een vreemdeling uit dat land een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 moet worden verleend. Daarom zal aannemelijk moeten zijn dat met betrekking tot eiseres persoonlijk feiten en omstandigheden bestaan op grond waarvan kan worden geoordeeld dat een verblijfsvergunning op die grond moet worden verleend.

2.7 Ingevolge artikel 31, eerste lid, Vw 2000, wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die een rechtsgrond voor verlening vormen. Het is derhalve aan de vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover de minister aannemelijk te maken.

Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder f, wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel mede betrokken dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren, dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

2.8 Verweerder heeft de aanvraag om toelating als vluchteling afgewezen, met toepassing van artikel 31, eerste lid, jo. artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat eiseres ter staving van haar identiteit, nationaliteit en reisroute geen documenten heeft overgelegd die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van haar asielaanvraag en dat verweerder dit op grond van het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000, in redelijkheid aan eiseres heeft kunnen toerekenen. Indien zich een omstandigheid voordoet, als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000, mogen ingevolge het eerste lid van dat artikel, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (Memorie van Toelichting, Kamerstukken II 1998-1999, 26 732, p. 40-41) en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, in het relaas van de vreemdeling om het geloofwaardig te achten geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet in dat geval positieve overtuigingskracht uitgaan. Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat van eiseres conform het bepaalde in hoofdstuk C1/5.8 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) een grotere inspanning verwacht mag worden om de noodzaak van bescherming in de zin van het

Vluchtelingenverdrag aannemelijk te maken. Van het relaas dient een positieve overtuigingskracht uit te gaan.

2.9 De rechtbank overweegt, gelet op de bestendige lijn in de jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, dat de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling in het asielrelaas gestelde feiten behoort tot de verantwoordelijkheid van verweerder en dat die beoordeling slechts terughoudend door de rechter kan worden getoetst. De maatstaf bij die toetsing is niet het eigen oordeel van de rechter over de geloofwaardigheid van het relaas, maar de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat verweerder, gelet op de motivering neergelegd in het voornemen en het bestreden besluit, bezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze, niet in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas kon komen.

2.10 Verweerder heeft het asielrelaas van eiseres ongeloofwaardig geacht. De rechtbank ziet zich derhalve voor de vraag gesteld of verweerder zich in redelijkheid op dit standpunt heeft kunnen stellen. Verweerder heeft zijn standpunt vooreerst gebaseerd op het feit dat eiseres, afgezien van de algemeen bekende gegevens over de leider van de Falun Gong, geen specifieke details over de achtergrond en de oefeningen van de Falun Gong weet te vertellen. Op grond van het gebrek aan kennis van eiseres omtrent de Falun Gong is voor verweerder niet aannemelijk geworden dat zij lid is geweest van deze beweging en om die reden voor vervolging te vrezen zou hebben. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat van iemand die stelt vanaf 1997 lid te zijn van de Falun Gong en tevens groepshoofd stelt te zijn geweest, implicerend meer dan gewoon lid, mag worden verwacht dat deze meer gedetailleerd over de achtergrond en over de oefeningen van de Falun Gong weet te vertellen dan eiseres heeft weten te doen. Voorts heeft verweerder zijn standpunt gebaseerd op de informatie in het individuele ambtsbericht van 8 mei 2003. Uit het individuele ambtsbericht blijkt dat eiseres verklaringen heeft afgelegd die niet berusten op de waarheid. Ofschoon de rechtbank met eiseres van oordeel is dat het ambtsbericht tevens incongruenties op betrekkelijk triviaal detail niveau heeft blootgelegd, moet verweerder worden nagegeven dat het relaas van eiseres door de geconstateerde onjuistheden niet aan positieve overtuigingskracht wint, althoewel een aantal van deze onjuistheden niet het niveau van de relevante bijzonderheden betreffen. De vereiste positieve overtuigingskracht is evenmin gediend door de verklaringen en de documenten die eiseres heeft afgelegd dan wel overgelegd in de reguliere procedure tot verblijf bij partner. De rechtbank volgt eiseres niet daar waar zij stelt dat verweerder van een onjuiste vooronderstelling is uitgegaan bij het onderzoek naar de authenticiteit en het doel van het door eiseres overgelegde document ter ondersteuning van haar asielrelaas, nu dit document volgens eiseres anders dan verweerder stelt geen "wanted order" is maar een "bekendmaking". De rechtbank heeft hierbij acht geslagen op het memorandum van 25 maart 2003, behorend bij het individuele ambtsbericht van 8 mei 2003, waaruit blijkt dat het door eiseres overgelegde document, gelet op de inhoud, onder het Chinese recht de functie zou hebben van een "wanted order". Dit betekent naar het oordeel van de rechtbank dat het onderzoek van verweerder naar het doel van het document adequaat is geweest. In het onderzoek naar de authenticiteit van het door eiseres overgelegde document is uit het individuele ambtsbericht van 8 mei 2003 gebleken dat het document is vervalst nu het niet is opgesteld op de wijze die bij dergelijke documenten in China gangbaar is. Gelet op de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) van 11 oktober 2002 (200204522/1) is een individueel ambtsbericht aan te merken als een deskundigenadvies.

Vorenstaande betekent dat verweerder bij de beoordeling van het asielrelaas van eiseres van de juistheid van dat ambtsbericht mag uitgaan, tenzij er concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan.

Eiseres heeft gesteld dat zij de waarheid heeft gesproken en dat voor de bevindingen van verweerder eenvoudige verklaringen zijn en op basis van verweerders onderzoek niet overtuigend is aangetoond dat de verklaringen van eiseres als zodanig ongeloofwaardig zijn. Naar het oordeel van de rechtbank biedt hetgeen eiseres heeft aangevoerd terzake van de informatie in het individuele ambtsbericht onvoldoende aanknopingspunten om aan de juistheid en volledigheid van hetgeen in het individueel ambtsbericht is neergelegd te twijfelen. Mede in het licht van de huidige jurisprudentie ter zake van het als deskundigenadvies te beschouwen onderzoeksresultaat, kan hetgeen eiseres heeft aangevoerd niet tot een ander oordeel leiden.

Verweerder heeft zich derhalve naar het oordeel van de rechtbank, mede op grond van de informatie in het individuele ambtsbericht van 8 mei 2003, in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het asielrelaas van eiseres ongeloofwaardig is te achten.

Bijgevolg ontvalt de feitelijke grondslag aan de aanvraag van eiseres tot het verlenen van een asielgerelateerde verblijfsvergunning. Eiseres kan derhalve niet aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c, Vw 2000, een aanspraak op een verblijfsvergunning ontleenen. De rechtbank komt deswege aan bespreking van de overige gronden van het beroep niet toe.

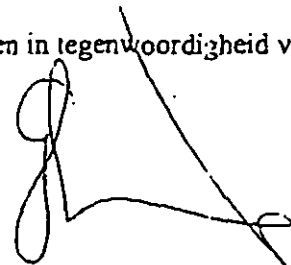
2.11 Gelet op het voorgaande heeft verweerder de aanvraag terecht afgewezen. Het beroep is dan ook ongegrond.

2.12 Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. G. Laman en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van J.A.B. Peterse-Verver als griffier op 23 april 2007.



Tegen de uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Afschrift verzonden:

7 MEI 2007

VOOR AFSCHRIFT CONFORM DE GRIFFIER
VAN DE RECHTBANK
TE 'S-GRAVENHAGE

Mr. S.S. Ilahi
Advocaat en Procureur

Raad van State, Afdeling Bestuursrechtspraak
Zaaknummer:

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
3294	B - 4 JUN 2007
ZAAKNR.	
AAN: VI	
BEHANDELD: DD:	PAR:

HOGER BEROEPSCHRIFT

Inzake

- appellante
- wonende in het AZC Delfzijl
- te dezer zake uitdrukkelijk woonplaats kiezende te 712 NZ Groningen aan de Ossenmarkt 3 ten kantore van Mr. S.S. Ilahi, advocate en procureur
- gemachtigde: Mr. S.S. Ilahi voornoemd, kantoorhoudende te 9712 NZ Groningen aan de Ossenmarkt 3, die hierbij verklaart door appellante bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot indiening van dit appelschrift

tegen

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE

Gemachtigde: Mr. C. Gullen, ambtenaar ten departemente

1.

Achtergronden

Appelante, geboren op , nationaliteit Chinese, komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de Rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Groningen van 23 april 2007, nr. Awb 06/3362, verzonden op 7 mei 2007 (zie *bijlage I*), in welke zaak de Rechtbank haar op 17 januari 2006 ingestelde beroep gericht tegen het besluit van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie d.d. 19 december 2005, kenmerk IND 0110.30.8132 ongegrond heeft verklaard.

2.

Procedure

Appellante is op 23 oktober 2001 Nederland ingereisd en heeft zich op dezelfde dag aangemeld bij de korpschef van het regionaal politiekorps Groningen. Vervolgens heeft appellant op 2 november 2001 een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend.

VAS

Lid

N.M.F.

Lid

Bij beschikking van 7 november 2001 heeft verweerder de asielaanvraag afgewezen. Het door appellante op 13 november 2001 ingediend beroepschrift werd bij uitspraak van de Rechtbank Groningen d.d. 23 mei 2002 gegrond verklaard. Voorts werd de bestreden beschikking vernietigd en werd verweerder opgedragen binnen zes weken na dagtekening van de uitspraak of nieuw te beslissen op appellante's aanvraag.

Op 2 december 2002 kreeg appellante een tweede nader gehoor en berichtte verweerder bij brief van 21 januari 2003 dat zij de Minister van Buitenlandse Zaken had verzocht een onderzoek in te stellen naar de authenticiteit van de door appellante (in kopie) overgelegde documenten, te weten een verklaring van de Falun Gong d.d. 7 november 2001 en een arrestatiebevel (aankondiging) d.d. 28 maart 2001.

Eerst bij voornemen van 31 oktober 2005, na ruim 1.5 jaar, maakte verweerder de inhoud van het individuele ambtsbericht van 8 mei 2003 ter kennis van appellante. Vervolgens diende appellante op 4 december 2005 een zienswijze in en besliste verweerder bij beschikking van 19 december 2005 – verzenddatum 20 december 2005 - opnieuw afwijzend op haar asielaanvraag.

Op 17 januari 2006 heeft appellante een modelberoepschrift ingediend. De gronden zijn aangevuld bij brieven van 15 maart 2006 en 2 maart 2007. Op 15 maart 2007 heeft de Rechtbank Groningen het namens appellante ingediende beroepschrift behandeld.

Bij uitspraak van 23 april 2007 werd het beroepschrift ongegrond verklaard.

3.

Grieven

3.1. Grief 1. Ten onrechte heeft de rechtbank Groningen onder 2.8 van de uitspraak overwogen dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat appellante ter staving van haar identiteit, nationaliteit en reisroute geen documenten heeft overgelegd die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van haar asielaanvraag en dat verweerder dit op grond van het bepaalde in artikel 31, tweede lid aanhef en onder f, Vw 2000, in redelijkheid aan appellante heeft kunnen toerekenen.

Toelichting

De Rechtbank is ten onrechte voorbij gegaan aan de omstandigheid dat appellante tijdens haar vlucht uit China ziek was – zij was tijdens haar detentie gemarteld en zwaar mishandeld, had een hoofdwond, was wegens haar verwondingen op borgtocht vrijgelaten, en had in de aanvraagfase foto's uit die periode overgelegd -, terwijl zij voorts overgeleverd bleek te zijn aan een reisagent die haar in Hong Kong verrichtte en mishandelde, en dat daarna, onderweg naar Nederland had herhaald. Daarnaast had de reisagent ook nog gedreigd haar in de steek te zullen laten indien zij niet zou doen wat hij van haar eiste.

Zie o.a. blz. 11 van het rapport van nader gehoor d.d. 4 november 2001.

Appellante acht het onbegrijpelijk dat een vluchteling, die onder zulke omstandigheden reist en aan zo'n reisagent is overgeleverd, *in redelijkheid* het

verwijt kan worden gemaakt dat zij toerekenbaar niet in het bezit is van documenten ter staving van haar identiteit, nationaliteit en reisroute.

Een en ander klemmt temeer nu via het individuele ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken de identiteit en nationaliteit van appellante wél is vastgesteld, de ouderlijke woning is opgespoord, de fabriek waar zij laatstelijk werkte etc.

Kortom: verweerder maakt naar de mening van appellante misbruik van recht, terwijl de Rechtbank verweerder daarin, zelfs marginaal toetsend, in redelijkheid niet had mogen volgen.

3.2. Grief II. Ten onrechte heeft de Rechtbank Groningen onder 2.8 overwogen dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat van appellante, conform het bepaalde in hoofdstuk C1/5.8 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc 2000) een grotere inspanning mag worden verwacht om de noodzaak van bescherming in de zin van Vluchtelingenverdrag aannemelijk te maken. Van het relaas dient een positieve overtuigingskracht uit te gaan.

Toelichting

Appellante meent dat van haar asielrelaas wel degelijk positieve overtuigingskracht uitgaat en dat, voor zover er sprake is van enige onjuistheden, deze geen dan wel nauwelijks asielrelevante betekenis hebben, dan wel geen invloed hebben op de door appellante gestelde vrees voor (verdere) vervolging.

3.3. Grief III. Ten onrechte heeft de Rechtbank Groningen onder 2.9 overwogen dat de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door appellante in het asielrelaas gestelde feiten enkel tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en dat die beoordeling slechts terughoudend door de rechter kan worden getoetst.

Toelichting

Appellante meent dat een terughoudende toetsing onvoldoende waarborgen biedt voor een zorgvuldige asielprocedure en dat zij, indien dit de rechtsregel is/blijft, vanwege het machtsverschil tussen haar en verweerder, volledig is overgeleverd aan de beslissing van verweerder.

In verband hiermede neemt appellante hierbij de vrijheid de uitspraak van het EHRM d.d. 11 januari 2007, zaaknummer 1948/04 (versus Nederland) onder de aandacht van de Afdeling te brengen, waarin het EHRM min of meer pleit voor een actievere rol van de Nederlandse rechter.

3.4. Grief IV. Ten onrechte heeft de Rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Groningen onder 2.10 overwogen dat appellante verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat van iemand die stelt vanaf 1997 lid te zijn van de Falung Gong en tevens groepshoofd stelt te zijn geweest, implicerend meer dan

gewoon lid, mag worden verwacht dat deze meer gedetailleerd over de achtergrond en over de oefeningen van de Falung Gong weet te vertellen dan eiseres heeft weten te doen.

Toelichting

Appellante heeft steeds bepleit dat de invulling die door de Falung Gong wordt gegeven aan de functie van appellante, nl. van groepshoofd, niet overeenkomt met de invulling in het Nederlandse spraakgebruik en dat haar *werkzaamheden* niet meer inhielden dan zij heeft verklaard tijdens haar gehoren en zoals uiteengezet in de verklaring van de Falung Gong van 7 november 2001, inhoudende dat zij lid is van het afdelingsstation en dat zij tijdens haar aanstelling vooral zorgde voor enige dagelijkse zaken, zoals: aan de vrijwillige beoefenaars van de Falung Gong boeken uitdelen, activiteiten organiseren en berichten van de Falung Gong van de meerderen naar beneden doorgeven.

Waarom verweerder mocht verwachten dat zij meer gedetailleerd over de achtergrond en over de oefeningen van de Falung Gong zou moeten vertellen, kan appellante niet volgen.

Bovendien heeft verweerder haar standpunt niet onderbouwd en lijkt het te zijn gebaseerd op eigen, vage, gedachten. Verweerder heeft geen objectief materiaal. Evenmin heeft verweerder vergelijkingsmateriaal.

3.5 Grief V. Ten onrechte heeft de Rechtbank Groningen onder 2.10 overwogen dat appellante blijkens het Ambtsbericht verklaringen heeft afgelegd die niet op waarheid berusten.

Toelichting

Uit het Ambtsbericht van Buitenlandse Zaken blijkt dat een flink deel van de door appellante afgelegde verklaringen juist zijn, terwijl de geconstateerde onjuistheden zo miniem en irrelevant zijn, dan wel onjuist zijn beoordeeld omdat het Ministerie van Buitenlandse zaken van onjuiste feiten is uitgegaan.

Belangrijk is het onderzoek van het Ministerie van Buitenlandse Zaken naar de door appellante overgelegde *Bekendmaking*.

Deze *Bekendmaking* heeft het Ministerie van Buitenlandse Zaken ten onrechte gelijkgesteld aan een zgn. Wanted Order, en gecoördeld dat nu de door appellante overgelegde bekendmaking, gelet op de inhoud, de functie heeft van een Wanted Order, en de *Bekendmaking* niet is opgesteld op de wijze die bij dergelijke documenten in China gangbaar is, het document vervalst is.

Appellante verwijst naar haar aanvullend beroepschrift van 15 maart 2006 waarin zij aan de hand van een Chinees woordenboek heeft aangetoond dat zij geen Wanted Order heeft overgelegd maar een *Bekendmaking*, en dat het Ministerie van Buitenlandse Zaken ten onrechte de PRC (*Criminal Procedural Law*) op de *Bekendmaking* heeft toegepast.

Voorts verwijst appellante naar haar verklaring op blz. 10 van het rapport van nader gehoor d.d. 4 november 2001, waar zij over de bekendmaking verklaart dat

het een aankondiging is, dat ze niet weet hoe het verspreid wordt en dat normaal gesproken werkgevers een dergelijk document krijgen.

3.6. Grief VI. Ten onrechte heeft de Rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Groningen onder 2.10 geoordeeld dat het memorandum van 25 maart 2003, behorend bij het individuele ambtsbericht van 8 mei 2003, op grond van de uitspraak van de Raad van State van 11 oktober 2002 (200204522/1) is aan te merken als een deskundigenadvies.

Toelichting

Het memorandum van 25 maart 2003 heeft anders dan in de uitspraak is overwogen geen deel uitgemaakt van het individuele ambtsbericht van 8 mei 2003, althans deze is door verweerder niet als bijlage bij het voornemen gehecht. Ook is er in het Individueel Ambtsbericht niet naar de memo verwezen. Reeds hierom had de Rechtbank Groningen de memo van 25 maart 2003 niet in de beoordeling mogen betrekken. Daarnaast is een memo niet hetzelfde als een individueel ambtsbericht, zodat het ten zekste de vraag is of de uitspraak van de Raad van State d.d. 11 oktober 2002 (200204522/1) wel van toepassing is op memo's.

Voorts acht appellante het nog van belang op te merken dat haar gemachtigde bij brief van 18 november 2005 de onderliggende stukken van het Individuele Ambtsbericht van 8 mei 2003 heeft ontvangen, dat de memo van 25 maart 2003 eerst toen bekend is geworden, dat blijkens de memo het Ministerie van Buitenlandse Zaken op grond van de inhoud van de Bekendmaking zelf de conclusie heeft getrokken dat de bekendmaking in het Chinese recht de functie heeft van een Wanted Order, en dat het Ministerie van Buitenlandse Zaken in haar memo van 25 maart 2003 voorbij is gegaan dat in de Bekendmaking ook is vermeld dat (zie de overgelegde vertaling):

Wij hopen dat u onmiddellijk bij de plaatselijke politie melding doet:

Appellante acht het niet logisch dat in een Wanted Order wordt gevraagd bij de plaatselijke politie melding te doen.

Kortom: de conclusie van het Ministerie van Buitenlandse Zaken is aanvechtbaar en kan, gezien de wijze waarop het tot stand is gekomen, bezwaarlijk worden aangemerkt als een deskundigenbericht.

3.7 Grief VII. Ten onrechte heeft de Rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Groningen onder 2.10 geoordeeld dat verweerder bij de beoordeling van het asielrelaas van de juistheid van het Individuele Ambtsbericht heeft mogen uitgaan, tenzij er concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan.

Toelichting

Met betrekking tot het adres van de sigarettenfabriek verwijst appellante naar haar brief van 2 maart 2007 en de door haar overgelegde plattegrond.

Aan de hand van de plattegrond moge het duidelijk zijn dat het Individuele Ambtsbericht van 8 mei 2003 onjuiste informatie bevat m.b.t. het adres van de sigarettenfabriek.

Hetzelfde geldt voor de spelling van de voornaam van appellante. Appellante heeft voorts haar betoog m.b.t. karakters in haar voornaam doen steunen op informatie van een sinoloog, zijnde een deskundige op het gebied van de Chinese taal en cultuur en die minstens zo deskundig is als de onbekende vertrouwenspersonen van het Ministerie van Buitenlandse Zaken.

En wat betreft het huisnummer in het adres van de woning van de ouders van appellante: het Ministerie van Buitenlandse Zaken heeft geen bewijs overgelegd waaruit blijkt dat appellante daadwerkelijk een verkeerd huisnummer heeft opgegeven. Bovendien heeft de vertrouwenspersoon haar contacten met de bevolkingsregistratie beperkt tot telefonisch contact, terwijl gebleken is dat de registratie in het bevolkingsregister en *feitelijke situering* wel eens verschillen.

Kortom: het Individuele Ambtsbericht is op zoveel onderdelen aantoonbaar onjuist gebleken, dat deze in redelijkheid niet ten grondslag had raogen liggen aan het oordeel van verweerder dat het asielrelaas van appellante ongeloofwaardig is.

4.

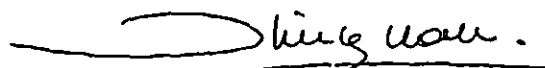
Appellante verzocht Uw Afdeling, op grond van bovenstaande grieven, de uitspraak van de Rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Groningen d.d. 23 april 2007, nr. Awb 06/3362 te vernietigen en haar beroep van 17 januari 2006 gericht tegen het besluit van de Staatssecretaris van Justitie d.d. 19 december 2005 kenmerk IND 0110.30.8132 alsnog gegrond te verklaren, met veroordeling van verweerder in de proceskosten gemaakt in beroep en hoger beroep.

CONCLUSIE

Appellante concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak van de Rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Groningen d.d. 23 april 2007, nr. Awb 06/3362 en gegrondverklaring van het door haar op 17 januari 2006 ingestelde beroep tegen het besluit van de Staatssecretaris van Justitie d.d. 19 december 2005 kenmerk IND 0110.30.8132 strekkende tot afwijzing van haar verzoek d.d. 2 november 2001 om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

Groningen, 4 juni 2007.

't Welk doende enz.,


S.S. Ilahi